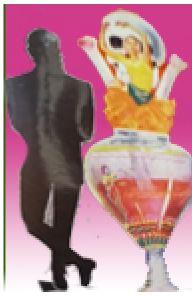

గణగణ మోగిన గంట

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

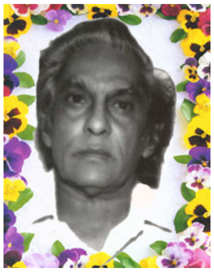

(గత సంచిక తరువాయి)

14

"ఎవరి దగ్గర్నించి?" అడిగాడు డిటెక్టివ్ యుగంధర్ నిద్రలేచి వచ్చి తలుపు దగ్గర నిలుచున్న తన అసిస్టెంటు రాజుని.

"దయచేసి వెంటనే బైలుదేరి పునుగుపల్లికి రావలిసింది. శ్రీనివాసరావు జె" అని బిగ్గరగా టెలిగ్రాం చదివాడు రాజు. యుగంధర్ చేతి గడియారం చూసుకున్నాడు. రెండు గంటల ఇరవైనిమిషాలయింది. "టెలిగ్రాం ఎప్పుడు ఇచ్చాడు?" అడిగాడు.

"ఒంటి గంటా పదిహేను నిమిషాలకి."

డిటెక్టివ్ యుగంధర్ డ్రెస్సింగ్ గౌను జేబులోంచి సిగిరెట్ తీసి వెలిగించి "టెలిగ్రాం ఎవరిచ్చినదీ తెలుసుకోలేదా రాజూ?" అడిగాడు. రాజు లేదని తల తిప్పాడు.

యుగంధర్ కన్సల్టింగ్ రూంలోకి దారి తీశాడు. అతని వెనకే రాజూ వెళ్ళాడు. తలుపు పక్కనున్న దీపం స్విచ్ నొక్కగానే గదంతా వెలుగుతో నిండిపోయింది. గదిలో ఓ పక్కన బల్ల, బల్ల వెనక రివాల్వింగ్ కుర్చీ ఉన్నాయి. యుగంధర్ ఆ కుర్చీలో కూర్చుని "టెలిగ్రాం ఇచ్చిన మనిషి డాక్టర్ జె. శ్రీనివాసరావు, నా స్నేహితుడు" అన్నాడు.

"ఆయన యీ ఊళ్ళోనేగా ఉండడం. పునుగుపల్లికి ఎందుకు వెళ్ళారు?" అడిగాడు రాజు.

"పునుగుపల్లి అతని స్వగ్రామం. తండ్రికి చాలా జబ్బుగా వుందని టెలిగ్రాం వస్తే వెళ్ళాడు. వెళ్ళేరోజు నాకు కనబడి వెళుతున్నానని చెప్పాడు. రాత్రి ఒంటిగంటకు ఎక్స్ప్రెస్ టెలిగ్రాం ఇచ్చాడంటే ఏదో చాలా పెద్ద చిక్కులో వుండి ఉండాలి. నా సహాయం చాలా అవసరమై ఉండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

ఎన్నేళ్ళుగానో యుగంధర్‌కి అసిస్టెంటుగా పనిచేస్తుండడం వల్ల ఆయన మనస్సు ఎప్పుడు ఏ తీరున ఆలోచిస్తుందో రాజు ఇట్టే గ్రహించగలడు. పక్కనున్న లైబ్రేరీ గదిలోకి వెళ్ళి పుస్తకాలు తెచ్చాడు. అందులో ఒకటి రైల్వేగైడ్ రెండు నిమిషాల తర్వాత "పొద్దున్న ఏడుగంటలకి ఒక రైలున్నది. రేణిగుంటలో దిగాలి. అక్కడ రైలు మారాలి. సాయంకాలం ఆరుగంటలకి పునుగుపల్లి చేరుకోవచ్చు" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ ప్రయోజనం లేదని తల విదిలించాడు.

రాజు యింకో పుస్తకం తీశాడు. 'ఇండియన్ హైవేస్' అని వ్రాసి ఉంది దానిమీద. చకచకా కొన్ని పేజీలు తిప్పి "పునుగుపల్లి యిక్కడికి సరిగా నూట అరవై ఆరుమైళ్ళు. రోడ్ బాగానే ఉంటుందంట" అన్నాడు.

"ఆల్‌రైట్! వెంటనే బయలుదేరుదాం. విషయమేమిటో, మన సహాయం దేనికి కావాలో సూచన అయినా చెయ్యలేదు శ్రీనివాసరావు. ఎందుకయినా మంచిది. మైక్రోస్కోప్, వేలిముద్రల పరికరాలు, కెమెరా, రెండు రివాల్వర్స్, స్టెయినింగ్ స్లయిడ్స్ ఇత్యాది సరంజామా అంతా కారులో పెట్టు" అన్నాడు యుగంధర్.

పదిహేను నిమిషాల తర్వాత మళ్ళీ ఇద్దరూ కన్సల్టింగ్ రూంలో కలుసుకున్నారు. రాజు ఓ కాగితం యిచ్చాడు యుగంధర్‌కి. తాము తీసుకు వెళుతున్న వస్తువుల జాబితా అది. యుగంధర్ దాన్ని చదివి "గుడ్! ఇక ఆలస్యం దేనికి? మూడు గంటలయింది. తోవలో పెట్రోలు పోసుకుని, ఆయిల్ మారుద్దాం" అన్నాడు యుగంధర్.

రాజు షెడ్లోంచి క్రిజ్లర్ కారు బైటికి తీసుకొచ్చాడు. యుగంధర్ డిక్కీ తలుపు తెరిచాడు. ఇద్దరూ కలిసి నాలుగు సూట్‌కేసులు, రెండు సంచీలు దిక్కీలో సర్దారు.

మూడుంపావుకల్లా మద్రాసు నగర సరిహద్దులు దాటిపోయింది క్రిజ్లర్‌కారు. రాజు డ్రయివింగ్‌లో ప్రవీణుడు. అరవై మైళ్ళ స్పీడున వెళుతున్న కారు కదులుతున్నట్లు తెలియదు. లారీగాని, వాన్‌గాని ఎదురు వచ్చినపుడు హెడ్‌లైట్స్ ఆర్పుతూ, స్పీడు తగ్గించకుండానే వెళ్ళిపోతున్నాడు.

"ఇదే స్పీడున వెళ్ళామంటే ఏడుగంటలకల్లా పునుగుపల్లికి చేరుకుంటాము" అన్నాడు యుగంధర్.

15

"శ్రీరాములూ! నువ్వు యిక్కడే ఉండు" బొంగురు కంఠస్వరం పలికింది. కరకరా బూడ్సుల చప్పుడు వినిపించింది.

"పోలీసులని తీసుకొచ్చినట్లున్నాడు" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

ప్రభాకరరావూ, సుధాకరూ వాళ్ళ వెనక పోలీసు సబ్‌యిన్‌స్పెక్టరూ లోపలికి వచ్చారు. సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ నిద్రలోంచి హడావిడిగా లేచి యూనిఫాం వేసుకున్నాడేమో నిక్కర్లోకి చొక్కా సరిగా దోపుకోలేదు. బెల్టు కూడా వంకరగా ఉంది. ఆ రెండూ సర్దుకుంటూ లోపలికి వచ్చాడు సబ్‌యిన్‌స్పెక్టర్ నారాయణ స్వామి.

"నేను డాక్టర్ జె. శ్రీనివాసరావు. మద్రాసులో ప్రాక్టీసు చేస్తున్నాను. విచిత్రమైన పరిస్థితుల్లో నా బావమరిది రామచంద్రరావు మరణించాడు. ఆ విషయం రిపోర్టు చెయ్యడానికీ, శవాన్ని మీకు అప్పచెప్పడానికీ మిమ్మల్ని పిలిపించాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

నారాయణస్వామి శ్రీనివాసరావునీ, తతిమ్మా వాళ్ళనీ ఒకసారి పరీక్షగా చూశాడు. అతను డైరెక్టుగా సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్‌గా రిక్రూట్ అయ్యాడు. సర్వీసులో చేరి ఒకటిన్నర సంవత్సరం అయింది. పునుగుపల్లికి అతన్ని బదిలీ చేసి ఆరునెలలయింది. ఉత్సాహమూ, వృద్ధిలోకి రావాలనే ఆకాంక్ష వున్న ఉద్యోగి అతను. డ్యూటీలో చేరిన యీ కొద్దికాలంలో పెద్ద కేసులేవీ అతని పాలపడలేదు.

"యస్ సార్! దయచేసి వివరాలు చెప్పండి" అన్నాడు నారాయణస్వామి డైరీ, పెన్నూ తీసి.

"ఇది చాలా పెద్ద కథ. వివరంగా చెప్పడం మొదలుపెట్టానంటే ఆ డైరీ చాలదు. అంతా వ్రాయాలంటే పేజీల కొద్దీ వ్రాయవలసి వుంటుంది. కనుక ముందు నా బావమరిది మరణానికి సంబంధించిన వివరాలు చెపుతాను" అని శ్రీనివాసరావు సుబ్బమ్మ కేక విని తామంతా నిద్రలేచి వెళ్ళడమూ, అతనికోసం వెతకడం, చివరికి అతని శవం మెట్ల కింద కనిపించడం చెప్పాడు.

"డాక్టర్! ఈయన చావుకి కారణం ఏమిటో చెప్పగలరా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"'ఎన్‌ఫిక్సియా. ఊపిరాడక మరణించాడు అలా ఊపిరి ఆడకపోవడానికి కారణం అతని గొంతు నలపబడటమే. మెడమీద గుర్తులున్నాయి. చూడండి ఇన్‌స్పెక్టర్" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"రాత్రి రెండు గంటలకి మీరు శవాన్ని చూశారు. సుమారు ఎన్ని గంటల ప్రాంతాన ప్రాణం పోయి ఉండాలి?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అతనిని మేము చూసే ముందు, ఒక గంటముందు ప్రాణం పోయి ఉండాలని నా ఉద్దేశ్యం. ఒకటిన్నరకీ, రెండు గంటలకీ మధ్య అయ్యుండాలి. ఖచ్చితంగా తెలియాలంటే శవ పరీక్ష చేయాలి. ఎలాగూ మీరు చేయిస్తారు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. "దయచేసి ఈ ఇంట్లో వున్న వాళ్ళందరి పేర్లూ చెప్పండి" శ్రీనివాసరావు పిల్లలతో సహా అందరి పేర్లూ చెప్పాడు.

"రామచంద్రరావుగారి భార్యతో మాట్లాడడానికి అవకాశం ఉందా?" అడిగాడు నారాయణస్వామి.

"అవకాశానికేం నా చెల్లెలు దుర్గ అప్పటినించీ గుండె పగిలేటట్లు ఏడుస్తోంది. ఈ స్థితిలో ఆమె మీకేమీ సమాధానాలు చెప్పలేదనుకుంటాను. రామచంద్రరావుని ఎవరు హత్య చేసినదీ ఆమెకేమైనా తెలుసునేమోననీ, రామచంద్రరావుకి ఈ ఇంట్లో విరోధులు ఎవరైనా ఉన్నారా అనీ మీరు ఆమెని అడగదలుచుకుంటే ప్రస్తుత పరిస్థితిలో ప్రయోజనం లేదని ముందే చెపుతున్నాను. ఈ ఇంట్లో దెయ్యం ఉన్నదనీ, ఆ దెయ్యమే అతన్ని చంపిందనీ ఇంటిల్లిపాదీ నమ్ముతున్నారు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ నారాయణస్వామి కనుబొమలు పైకెత్తి ఆశ్చర్యంతో చూశాడు శ్రీనివాసరావుని. అతను సైన్స్ గ్రాడ్యుయేట్. "డాక్టర్! మీ నమ్మకం కూడా అదేనా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"రామచంద్రరావుని చంపడానికి కారణమేదీ కనబడకపోతే దెయ్యమే చంపిందని నేనూ నమ్మడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"మీరు డాక్టర్"

"అయితే?"

"అటువంటి మూఢనమ్మకం"

"గత రెండు రోజులుగా ఈ ఇంట్లో జరిగిన విషయాలు మీరు చూడలేదు. మీకు తెలియవు. ఈ పని దెయ్యమే చేసిందని నేను అనడంలేదు. కానీ దెయ్యాలలో నమ్మకం లేదనీ అనడం లేదు. ఈ రెండురోజులనించీ జరిగిన సంఘటనలు మీకు చెప్పడం, మీరు వినడం మంచిదనుకుంటాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ నారాయణస్వామి తలవూపి "ఎంతసేపు పడుతుంది?" అడిగాడు.

"వివరంగా చెప్పాలంటే గంటా గంటన్నర పట్టవచ్చు."

"సరే!" అని కానిస్టేబుల్ శ్రీరాముల్ని పిలిచాడు నారాయణస్వామి. "నువ్వు ఇక్కడే ఉండు" అని శ్రీనివాసరావు వైపు తిరిగి "క్షమించండి. నేను స్టేషన్‌కి వెళ్ళి సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి ఫోన్ చేసి వస్తాను" అని వెళ్ళాడు.

16

తెల్లారి ఏడుగంటలకల్లా యుగంధరూ, రాజా పునుగుపల్లి చేరుకున్నారు. ఆ ఊళ్ళోకంతా శ్రీమంతులయిన జయసరుల వారిల్లు కనుక్కోవడం కష్టం కాలేదు.

"ఇదే అయి వుంటుంది. ఆ! ఇదే జయసరుల వెంకట చలపతి శ్రీనివాసరావు తండ్రి పేరు అయి వుండాలి" అంటూ రాజు కారు గేటు ముందు ఆపాడు. గేటునించి ఇంటి గుమ్మం దాదాపు వంద గజాల దూరం వుంది.

గుమ్మం పక్కన వేపచెట్టు కింద ఆగి వున్న జీపుకారునీ, దానిమీద వెనక వైపు 'పోలీస్' అన్న ఎర్ర అక్షరాలనీ చూసి "తిన్నగా లోపలికి పోనియ్యి" అన్నాడు యుగంధర్.

యుగంధరూ, రాజూ కారు దిగగానే "థాంక్ యు యుగంధర్. ఇంత త్వరగా వస్తారని అనుకోలేదు. చాలా థాంక్స్" అన్నాడు కారు దగ్గరికి త్వరత్వరగా నడిచి వస్తూ శ్రీనివాసరావు. పీక్కుపోయిన మొహం, గుంటలు పడ్డ కళ్ళు, చెదిరిన జుట్టు, మాసిన గెడ్డం, డాక్టర్ శ్రీనివాసరావుని చూసి యుగంధర్ ఆశ్చర్యంతో "ఏం జరిగింది?" అడిగాడు ఆత్రుతతో.

"రండి, లోపలికి రండి. సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రాఘవయ్య ఇప్పుడే వచ్చాడు. ఏం జరిగిందీ అతనికీ, మీకూ అందరికీ ఒకేసారి చెపుతాను. నా బావమరిది రామచంద్రరావు విచిత్ర పరిస్థితులలో మరణించాడు" అని చెపుతూ యుగంధర్నీ, రాజునీ కుడివైపు ఉన్న గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళాడు శ్రీనివాసరావు.

పాతకాలపు కుర్చీలు ఆరు, రెండు బెంచీలు ఉన్నాయి ఆ గదిలో. సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రాఘవయ్య చటుక్కున లేచి నిలుచుని "నేను జ్ఞాపకమున్నానో లేదో!" అంటూ యుగంధర్ని పలకరించాడు.

"ఎందుకు జ్ఞాపకం లేరూ! మద్రాసులో నాలుగవ డివిజన్ క్రయిమ్స్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌గా ఉండేవారుగా. ప్రమీలాదేవి హత్యకేసులో మనమంతా కలిసి పనిచేశాం కదూ!" అన్నాడు యుగంధర్.

సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రాఘవయ్య మొహం వికసించింది. "రండి యుగంధర్ కూర్చోండి మిష్టర్ రాజూ. శీనూ ఏం జరిగిందో చెప్పు" అన్నాడు రాఘవయ్య.

"నేనూ, రాఘవయ్య క్లాస్‌మేట్సుం. ఒక ఏడాది కాదు. నాలుగో ఫాం నించి ఇంటర్‌మీడియట్ వరకూ కలిసి చదివాం" సర్కిల్ రాఘవయ్య శీనూ అని తనని సంబోధించడానికి కారణం చెప్పాడు శ్రీనివాసరావు.

క్రిష్ణమూర్తి, సుధాకర్ కిటికీ దగ్గర నిలుచున్నారు. శ్రీనివాసరావు వాళ్ళిద్దర్నీ యుగంధర్‌కి పరిచయం చేశాడు. "ఏం జరిగిందీ చెపుతాను వినండి" అంటూ శ్రీనివాసరావు ఆ రాత్రి జరిగిన విషయాలు వివరంగా చెప్పాడు. సుబ్బమ్మ కేక వేయడం, అందరూ వంట ఇంటివైపు పరిగెత్తడం దగ్గర ప్రారంభించి రామచంద్రరావు శవం కనిపించడం వరకూ చెప్పాడు.

తలుపు దగ్గర నిలుచున్న సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ నారాయణస్వామి గొంతు సవరించుకుని "ఈ ఇంట్లో దెయ్యాలున్నాయనీ, ఈ దారుణ హత్య దెయ్యమే చేసిందనీ డాక్టర్‌గారి అభిప్రాయం సార్!" అన్నాడు.

యుగంధరు, రాఘవయ్యా చటుక్కున సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ని చూసి అతను పరిహాసానికి ఆ మాట అనలేదని తెలుసుకుని శ్రీనివాసరావు వైపు తిరిగారు.

"సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ దెయ్యం చేసిందని నేను అనలేదు. దెయ్యం చేసి వుండవచ్చు అన్నాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"అదేమిటి శీనూ దెయ్యం ఈ హత్యచేసి ఉండవచ్చని నువ్వు అన్నావా! నేను నమ్మలేకుండా ఉన్నాను" అన్నాడు సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రాఘవయ్య.

శ్రీనివాసరావు అదోరకంగా చూసి, బలహీనంగా నవ్వి "ఈ హత్య మనిషే చేసి వుండవచ్చు. కాదని నేను అనలేదు" అన్నాడు.

యుగంధర్ కొంచెం ముందుకు జరిగి "అదికాదు శ్రీనివాసరావుగారూ ఈ ఘోరం దెయ్యం చేసి ఉండవచ్చని మీకు అనుమానం ఎందుకు కలిగింది?" అడిగాడు.

"రెండు రోజులుగా ఈ ఇంట్లో జరిగిన సంఘటనల వల్ల" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఆ సంఘటనలు ఏమిటో చెప్పండి" అని రాజువైపు తిరిగి డైరీలో వ్రాసుకోమని సంజ్ఞ చేశాడు యుగంధర్.

శ్రీనివాసరావు ఒకసారి కళ్ళు మూసుకుని తెరిచాడు. "సిగరెట్ ఒకటి ఇలా ఇవ్వండి" అన్నాడు.

యుగంధర్ కేసు తెరిచి శ్రీనివాసరావుకి సిగరెట్ ఇచ్చాడు. గట్టిగా పొగపీల్చి, వొదిలి శ్రీనివాసరావు చెప్పడం మొదలుపెట్టారు. ఉయ్యాల బల్ల ఊగటం దగ్గర ప్రారంభించి రామచంద్రరావు శవం కనిపించే వరకూ జరిగిన సంఘటనలన్నీ వివరంగా చెప్పి "ఈ

విషయాలన్నీ విన్న తర్వాత రాఘవయ్యా ఇప్పుడు నువ్వేమంటావు?" అడిగాడు. రాఘవయ్య కాస్త యిబ్బందిగా మొహం పెట్టి "నాకు దెయ్యాలలో నమ్మకం లేదు" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"మీరూ యుగంధర్?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు యుగంధర్ని.

"సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్ రాఘవయ్యగారిలా దెయ్యాలలో నమ్మకం లేదు అనలేను. మానవాతీతమైన శక్తులు ఏవో ఉన్నాయి. మనకి తెలియని, మన ఊహకి అందని విషయాలు ఎన్నో ఉన్నాయి. దెయ్యాలూ, భూతాలూ, దేవతలూ, చేతబడులూ, మంత్రాలూ యింకా ఏవేవో ఉన్నాయి. అన్నీ మూఢ నమ్మకాలు కావు. శ్రీ గుడిపాటి వెంకటచలంగారు, శ్రీ కొమ్మూరి వెంకట రామయ్యగారు ముప్ఫయి ఏళ్ళ క్రితం తెనాలిలో వాళ్ళ యింట్లో జరిగిన విచిత్రమైన విషయాల గురించి వివరించి నాకు చెప్పారు. వాళ్ళిద్దరూ చదువుకున్నారు. మూఢనమ్మకాలు లేని వివేకులే. వారు చెప్పిన విషయాలని బట్టి మనుషులు ఎవ్వరూ చెయ్యలేని పనులు జరిగాయి వాళ్ళింట్లో. తల ఇటునుంచి అటు తిప్పేలోగా నీళ్ళ గదిలో పెద్ద పెద్ద గుండిగలు నీళ్ళతో సహా ప్రహరీ గోడమీద ఒక దానిమీద ఒకటి పెట్టి వుండేవిట. మనుష్యులు కూర్చునుండగానే కప్పులోంచి రాళ్ళు వర్షంలా కురిసేవిట. కానీ ఎవరికీ దెబ్బ తగిలేది కాదుట. కన్ను మూసి కన్ను తెరిచే లోపున గదిలో వున్న బల్లలు, కుర్చీలు ఒక దానిమీద ఒకటి పెట్టి వుండేవిట. ఇలాంటివి ఎన్నో జరిగాయట. ఓ ఊళ్ళో ఆరేసిన తడిబట్టలు అకారణంగా వాటంతట అవి మండిపోతుండటం ఆ మధ్య ఫోటోలతో సహా పత్రికలలో వేశారు. ఓ పదేళ్ళ పిల్ల తన పూర్వజన్మ గురించి వివరంగా చెప్పి, పూర్వజన్మలో తన తండ్రి ఎవరో, తన తల్లి ఎవరో తోబుట్టువులెవరో చెప్పిందట. ఆ వివరాలన్నీ నిజాలేనని రుజువయ్యాయిట. కనుక మానవాతీతమైన శక్తులు ఏవీ లేవని నేను అనలేను. మన గ్రాహ్యతకు అందని, మనం తార్కికంగా సమర్థించలేని విషయాలన్నిటినీ మూఢ నమ్మకాలని తీసి పారెయ్యడం కూడా మూఢనమ్మకమే. మనిషి చెయ్యలేని పని అని నిర్ధారణగా తెలిసినపుడు మానవాతీతమయిన శక్తి ఏదో చేసిందనో, సామాన్య మనుష్యులకు అతీతమయిన శక్తి ఏదో మనిషినే ఆవహించిందనో అనుకోవలసి వస్తుంది" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఇప్పుడు నేను చెప్పిన సంఘటనలనిబట్టి మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఇప్పటివరకూ మీరు చెప్పిన విషయాలు జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తే మనిషి చెయ్యలేని పని ఏదీ జరగలేదు. నేనూ సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్ రాఘవయ్యగారితో ఏకీభవిస్తున్నాను" అన్నాడు యుగంధర్.

అన్నదమ్ములు ఆశ్చర్యంతో చూశారు యుగంధర్ని.

"మీరు చెప్పిన విషయాలు సూక్ష్మంగా పరిశీలించాలి. ఎవరూ చేసి ఉండడానికి అవకాశం లేదని నిరూపితమయితే దెయ్యమే చేసిందని అంగీకరిస్తాను" అన్నాడు యుగంధర్ మళ్ళీ.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments